

[Justitsministeren.]

Ændring, der forudsætter en Krigsalliance mellem Danmark og en fremmed Stat, og § 104 har faaet en Affattelse, som forudsætter et Krigsberedskab, vi ikke har. Jeg mener derfor, at vi, uden at der paa nogen Maade kan ske nogen Skade derved, kan tage disse Bestemmelser.

Hermed har jeg i største Korthed nævnt de efter min Mening betydeligste af de Ændringer, Landstinget har foretaget, og enten man nu er tilfreds med Landstingets Ændringer eller ej, maa man dog sikkert erkende, at de ikke i mindste Maade betegner en Forringelse af Lovforslaget som Helhed.

Jeg skal tillade mig nu ganske kort at gøre Rede for de Fremskridt, som Lovforslaget indeholder. Først og fremmest er der ikke i Landstinget rørt ved Lovforslagets hele Grundtendens, nemlig at afpasse Behandlingen efter Lovovertræderens Individualitet, det gælder saaledes Bestemmelserne om Særbehandling af Børn og unge Mennesker, der er noget af det vigtigste i Lovforslaget. Den kriminelle Lavald, 15 Aar — den er jo nu 14 —, er der ikke rørt ved; heller ikke er der gjort nogen Begrænsning af Reglerne i § 30 om Frafald af Paatale mod Opdragelsesforsorg. Ligeledes kommer Bestemmelserne om Ungdomsfængsel i §§ 41—43 urørt tilbage til Folketinget. Ungdomsfængsel er beregnet for den kriminalistisk farligste Alder, nemlig den Alder, hvor den almindelige Opdragelsesforsorg, saasom Værgeraadsforsorg, ikke længere kan anvendes eller dog ikke strækker til, men hvor det paa den anden Side kan slaa vedkommende fuldstændig ud, hvis de almindelige Frihedsstraffe anvendes. I Øjeblikket er det en sørgelig Kendsgerning, at de unge ikke sjældent gaar lige fra Værgeraadsforsorgen ind i Forbedringshuset. Efter Lovforslaget vil man kunne give dem Ungdomsfængsel, hvis Hovedformaal er yderligere Opdragelse og Uddannelse; gennem Prøveløsladelse vænner man dem til det frie Liv og berøver dem ikke de borgerlige Rettigheder. Ungdomsfængsel giver dem altsaa en sidste Chance og tilstræber at sætte dem i Stand til at udnytte denne Chance ved at lære dem et Haandværk, ved hvilket de kan ernære sig paa lovlig Maade.

Bestemmelserne i §§ 62—69 om Arbejdshus og Sikkerhedsforvaring er heller ikke blevet forringet. Disse nye Repressionsmidler vil befri Samfundet for at behandle de professionelle Lovovertrædere med en uendelig Række af Straffe, om hvilke baade Anklagemyndighed, Domstole

og Fængselsmyndigheder ved, at de er fuldstændig unyttige. Ved Arbejdshus og særlig ved Sikkerhedsforvaring vil man kunne holde de vedkommende indespærret, til de er blevet uskadelige, samtidig med at man behandler dem saa mildt, som Hensynet til Disciplin og Arbejde tillader.

De formindsket tilregnelige Forbrydere er lidt overordentlig farlige. Efter den gældende Straffelov bliver de altid straffet, tilmed med nedsat Straf, skønt Erfaringerne meget ofte viser, at Straf overhovedet ikke bider paa dem. De vil nu efter §§ 17 og 70 kunne blive behandlet ganske paa samme Maade som de helt utilregnelige, nemlig ved Internering eller ved andre Sikkerhedsforanstaltninger.

Naar en Forbrydelse begaas under Paavirkning af Spiritus, vil der efter § 72 kunne gives den dømte Tilhold om i indtil 5 Aar ikke at nyde Spiritus, og hvis vedkommende er Dranker, vil han efter § 73 kunne dømmes til Anbringelse paa et Drankerasyl. For Tiden sættes Drankere til Strafafsoning, uden at man egentlig gør sig nogen Forhaabning om, at det skal hjælpe dem. Det er for Resten et karakteristisk Tidens Tegn, at dette Straffelovforslag indeholder særdeles strenge Bestemmelser overfor dem, der drikker Spiritus til Overmaal.

Frihedsstraf simplificeres væsentligt ved, at man i Stedet for de nuværende talrige Frihedsstraffe: simpelt Fængsel, Fængsel paa Vand og Brød, Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Tvangsarbejde, Forbedringshus og Tugthus, kun faar Hæfte og Fængsel, og som noget nyt indføres ved § 38 betinget Løsladelse fra Fængsel, der vil give de svage Karakterer en Afstivning i den første og vanskeligste Tid efter Løsladelsen. Som bekendt sidder der for Tiden et Udvalg, Forsorgsudvalget, hvis Opgave det er at stille Forslag til en rationel Ordning af Forsorgen for løsladte Fanger, men uden en ny Straffelov vil der ikke kunne udrettes noget af Betydning i denne Henseende. De betingede Straffedømme vil efter Lovforslaget kunne anvendes i videre Omfang end efter den nugældende Lovgivning, idet betinget Dom nu praktisk talt kun kan anvendes ved Straffe, der ikke overstiger Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 6 Maaneder, medens Grænsen ved Lovforslagets § 56 sættes op til 1 Aar.

Om Bødestraffens Reformering har jeg tidligere talt. Princippet er, at Bøden skal afpasses efter Betalingsevnen. For at muliggøre dette ophæver Ikrafttrædel-